

Lofoten

Av tannlege Nils J. Jacobsen

Det er nysnø og klarvær i Lofoten og skøyta kommer ikke langt fra havneområdet før ekkoloddet viser fisk

Alle med røtter i Nord-Norge har et forhold til Lofoten. Det jeg husker best fra barndommen er kassene med torsk og lever og rogn som ble sendt hjem mens skreifisken pågikk. Men jeg kom aldri dit selv, før nå, etter at Lofoten er blitt en turistattraksjon både vinter og sommer.

En rask flytur med Widerøe og gode hotellforbindelser til Thon plasserer meg midt på kaikanten i Svolvær, og der jeg kan velge og vrake i aktiviteter. Jeg velger en «Eagle safari» med hurtiggående rib-båt mellom øyene og innover den smale Troll-

fjorden, der hvor hurtigruten så vidt får snudd. Vi deltakere blir påført full-drakt og får sitteplass skrevet over myke benker med håndtak. Det siste er høyst nødvendig. Ribben går i 40 knop i urolig sjø. Det betyr høye hopp og brutale nedslag som truer med omfordeling av innvollene, men det hjelper å holde seg fast og fjære litt med bein-muskulene. Og ørnene spiller med. De flyr rundt i sirkler og fanger utkastet storsild med klørne til stor fornøyelse for dem som filmer.

Med den virkelige opplevelsen kommer et par dager etterpå. Da får jeg bli med ei fiskeskøyte der gjestene får fiske selv. Det er dagen før «verdensmesterskapet» i skreifiske og Svolværhavna er stappfull. Det samme er restaurantene, og ungene går i «Torsketo» som på 17. mai. All natur er hvit av nysnø, himmelen er skyfri, havet ligger stille, og det tar ikke lang tid før ekkoloddet viser fisk i 60 meters dybde. Vi setter i gang med solide havfiskestenger og tunge svenskepilker. Skreien lar ikke vente på seg. Den ene etter den andre av oss sneller opp fisk

som skipperens sønn huker tak i med «langhøtten».

Jeg har dumpet opp i en gjeng med utflyttede nordlendinger som straks inkluderer meg som om jeg skulle kjent dem hele livet. Stemningen stiger etter som fangsten vokser og «med-brakt» minker. Kommentarer og tilrop blir del av opplevelsen. Den ene damen drar opp en diger hannskrei som spruter sin melke langt ut over dekket. Hennes kommentarer egner seg ikke for et anstendig sommernummer. Flere følger opp. En av gutta fileterer en torsk og steiker stykkene på panne ute på dekket. Det smaker herlig. Ferskere fisk får du ikke. Og som en ekstra bonus: Det er 20. mars og vi får med oss en halv solformørkelse også.

Dette betyr at neste gang jeg anbefaler Lofoten til mennesker jeg måtte treffe under andre himmelstrøk, slipper jeg å bløffe. Alt skryt av Lofoten er sant. Jeg har opplevd det selv.

Årets «verdensrekord» var på 32 kilo, men en 10 kilos skrei er ikke verst det heller.